

2. påskedag d. 17. april 2017

Salmer

227 Som den gyldne sol

233 Jesus lever, graven brast

242 Hører I, som græde

241 Tag det sorte kors fra graven

Prædikentekst: Lukasevangeliet 24,13-35

Samme dag var to af disciplene på vej til en landsby, som ligger tres stadier fra Jerusalem og hedder Emmaus; de talte med hinanden om alt det, som var sket. Og det skete, mens de gik og talte sammen og drøftede det indbyrdes, kom Jesus selv og slog følge med dem. Men deres øjne holdtes til, så de ikke genkendte ham. Han spurgte dem: »Hvad er det, I går og drøfter med hinanden?« De standsede og så bedrøvede ud, og den ene af dem, Kleofas hed han, svarede: »Er du den eneste tilrejsende i Jerusalem, der ikke ved, hvad der er sket i byen i disse dage?« »Hvad da?« spurgte han. De svarede: »Det med Jesus fra Nazaret, som var en profet, mægtig i gerning og ord over for Gud og hele folket – hvordan vore ypperstepræster og rådsherrer har udleveret ham til dødsstraf og korsfæstet ham. Og vi havde håbet, at det var ham, der skulle forløse Israel. Men til alt dette kommer, at det i dag er tredje dag, siden det skete. Og nu har nogle af kvinderne blandt os forfærdet os; de var tidligt i morges ude ved graven, men fandt ikke hans legeme og kom tilbage og fortalte, at de i et syn havde set engle, som sagde, at han lever. Nogle af dem, der er sammen med os, gik så ud til graven og fandt det sådan, som kvinderne havde sagt, men ham selv så de ikke.« Da sagde han til dem: »I uforstandige, så tungnemme til at tro på alt det, profeterne har talt. Skulle Kristus ikke lide dette og gå ind til sin herlighed?« Og han begyndte med Moses og alle profeterne og udlagde for dem, hvad der stod om ham i alle Skrifterne. De var næsten fremme ved den landsby, de var på vej til, og Jesus lod, som om han ville gå videre. Men de holdt ham tilbage og sagde: »Bliv hos os! Det er snart aften, og dagen er allerede gået på hæld.« Så gik han med ind for at blive hos dem. Og mens han sad til bords sammen med dem, tog han brødet, velsignede og brød det og gav dem det. Da åbnedes deres øjne, og de genkendte ham; men så blev han usynlig for dem. De sagde til hinanden: »Brændte vore hjerter ikke i os, mens han talte til os på vejen og åbnede Skrifterne for os?« Og de brød op med det samme og vendte tilbage til Jerusalem, hvor de fandt de

elleve og alle de andre forsamlet, som sagde: »Herren er virkelig opstået, og han er set af Simon.« Selv fortalte de, hvad der var sket på vejen, og hvordan de havde genkendt ham, da han brød brødet.

I dag er det 2. påskedag. Men dagens prædikentekst foregår faktisk i går, påskedag. Jesus er død fredag, begravet fredag eftermiddag og så har nogle kvinder søndag morgen set hans tomme grav. De har mødt en engel, som har fortalt, at Jesus er opstået, og at disciplene skal gå til Galilæa, hvor Jesus vil møde dem. Men endnu har ingen mødt Jesus, ingen har set ham, efter han er opstået. Der er en tom grav og en engels budskab til tre kvinder om, at han er opstået. Kort forinden har disciplen Peter også set den tomme grav. Men Jesus selv, ham har ingen set endnu.

Vi dumper altså ned midt i et første spirende håb om en opstandelse. Men frem for alt en forvirring og en vantro og en forfærdelse over, hvad der mon kan være sket.

To af Jesu disciple, ikke nogle af de tolv apostle, var den samme søndag på vej fra Jerusalem til Emmaus. De var nok på vej hjem fra påskefejringen i Jerusalem, som var blevet noget anderledes, end de havde forventet. Der var sandsynligvis 10-11 km fra Jerusalem til Emmaus, så det har nok været en gåtur på et par timer. Det er godt med en vandring, når man lige skal have fordøjet nogle begivenheder. Det er godt med trygt følgeskab, når man lige skal have vendt nogle tanker.

De to disciple går der på vejen og drøfter troen og tvivlen. Håbet og forfærdelsen. De er i samme situation som kvinderne, der så Jesu tomme grav. De har hørt rygter om noget, de ikke havde regnet med skulle og kunne ske, og nu ved de ikke, hvad de skal tro.

Ja altså, hvad skal man tro? Hvordan skal det hele give mening? Hvorfor kan de ikke bare få lov at blive i sorgen og komme igennem tabet af deres elskede lærer og mester? Hvorfor skal de nu også have det her håb at forholde sig til? Tør de overgive sig til håbet og virkelig begynde at tro på, at de skal møde ham igen? Eller er det bedst og sikrest at blive i sorgen og forfærdelsen?

Det har de gået og vendt godt og grundigt med hinanden.

Disciplene på vej til Emmaus genkender ikke Jesus, da han kommer til dem og begynder at følges med dem. Så da Jesus spørger dem, hvad de taler sammen om, undrer de sig over, hvorfor han ikke ved, hvad der lige er sket i Jerusalem. Der har jo været store begivenheder, både jødernes store påskefest og så Jesu korsfæstelse. Hvordan kan nogen have undgået at opdage det?

Så de fortæller den medvandrende Jesus, hvad der fylder dem. At de virkelig havde sat deres håb til Jesus, en profet, og en mulig forløser og befrier af Israel. At han blev korsfæstet, og at de nu har hørt, at hans grav er tom, og han selv er forsvundet. Han har ikke vist sig for nogen.

Vi ved ikke, hvad de to vandringsmænd har forventet af respons fra deres medvandrere, efter at de har fortalt ham, hvad der fylder dem. Måske at han giver dem ret i, at ja, det er da en svær diskussion og det er da ikke godt at vide, hvad man skal tro om det.

Jesus vælger en helt anden vej. Han begynder at irettesætte dem. Kalder dem uforstandige og tungnemme. Hvorfor fatter de ikke, at det netop var meningen, det skulle være sådan? At det netop er det, som det Gamle Testaments profeter har talt om. Den kommende Messias skulle netop lide og derefter blive herliggjort.

Og så begynder Jesus en lille bibelundervisning der på vejen. Lærer dem, hvordan Det Gamle Testamente egentlig handler om ham, og peger på, at han netop skal komme til jord på denne måde; lide, dø og opstå.

Jesus sætter den enkeltstående begivenhed, den tomme grav, ind i en større sammenhæng. Stående for sig selv beviser en tom grav ingenting, ja, en tom grav er bare tom. Men sat ind i en større historie, om en Guds søn, som skulle lide, dø og opstå, så hænger tingene bedre sammen. Så viser Jesus, at så måtte det netop værre sådan. At så var det nødvendigt, at Guds søn ikke kun døde, men også opstod, efterladende en tom grav og forundrede og forandrede mennesker bag sig.

Disciplenes hjerter brænder, mens de hører Jesus åbne deres øjne for Det Gamle Testamente og indføre dem i hvordan, Guds planer med mennesker og sin eneste søn virkelig skal forstås.

De når frem til Emmaus, Jesus lader som om, han vil gå videre. De vil dog gerne fortsætte fællesskabet, og de spiser sammen. Da han bryder brødet, velsigner det og giver dem det, bliver

deres øjne åbnede og de ser, at det er den opstandne Jesus selv, de har vandret sammen med. Og i næste øjeblik forsvinder han. De får ikke lov til at stille ham et eneste af de mange spørgsmål, som uden tvivl må have meldt sig. Jesus, hvorfor viste du dig ikke bare for os med det samme? Jesus, hvordan var det at være helt død? Jesus, hvordan opstod du? Jesus, hvor skal du hen nu? Jesus, har du lyst til at følges med os på en tur i morgen også?

De skynder sig tilbage til Jerusalem og fortæller Jesu apostle og de andre disciple om, at de har set Jesus, og bliver mødt af en glad forsamling, som kan berette, at Jesus også har vist sig for apostlen Peter.

Disciplene er nu et skridt videre. Den tomme grav er stadig tom, men nu mindre uforklarlig. Det begyndende påskehåb kan folde sig ud. Jesus er virkelig opstået, og de kan stille gå i gang med at fortælle andre om det og gå i gang med de studier af Det Gamle Testamente, som Jesus indledte. En kæmpe opgave venter med at forstå, at Det Gamle Testaments profetier om ham, som kommer i Herrens navn, Messias, er en frelser, som skal lide, dø og opstå, og ikke sejre ved menneskelig magt og sværd. Men ved ydmyghed og ved at give sit liv for andre.

På mange måder er de to disciples vandring mod Emmaus et billede på vores vandring gennem livet, og især på vores vandring efter påske.

Vi har hørt om påskens begivenheder. Jesu død. Det kan man da forholde sig til. Vi har hørt rygterne om hans opstandelse, som kommer til os fra bibelteksterne og fra salmerne. En opstået mand, det er straks sværere at forholde sig til.

Hvad skal vi tro? Tør vi overgive os til håbet og troen og for alvor træde ind i en virkelighedsforståelse, en verden, hvor døde kan opstå, og hvor Guds søn har boet på jord? Tør vi gå derind? Har vi en stærk nok tro til at efterfølge den opstandne frelser? Især, når påskens festtid er ovre og det bliver hverdag igen?

Vi har ikke meget mere end dem. Det Gamle Testamente. En død mand. En tom grav. Beretningerne om Jesu tilsynekomst for sine disciple og i dagens prædiketekst for de to mænd på vej mod Emmaus.

Det er nok de færreste af os, som oplever at se Jesus ansigt til ansigt på denne side af døden. Men det påfaldende i beretningen om Emmaus-vandrerne er, at Jesus ikke bare med det samme åbenbarer sig for dem og viser dem, at han er opstået fra de døde og lever. Nej, han vil lige forbi Det Gamle Testamente først. Han vil lige først vise dem, at måden han gør tingene på er helt efter bogen, jøderne hellige bog.

Og dermed er der også håb for os. Vi har den samme kilde og det samme grundlag for at tro på Jesus, som disciplene har. Disciplene opdagede ikke selv, at den rigtige måde at forstå Det Gamle Testamente på ikke var den traditionelle jødiske med forventning om Messias som en politisk befrier. Nej, Jesus viser dem, hvordan det er også er forudsagt, at Guds søn skal være en lidende tjener, som giver sit liv og derefter opstår til gavn for alle. Ikke kun for Israel, men for hele verden.

Og dermed giver han dem vejledning i, hvordan de senere skal give den forståelse af Det Gamle Testamente videre, først mundtligt når de fortalte andre om den opstandne Jesus, og senere skriftligt, når de skrev Det Nye Testamente. På den måde har vi også i dag mulighed for at forstå, hvad Guds store mission er, og hvordan hans virke her i verden skal forstås, når vi læser i Bibelen.

Beretningen om Emmaus-vandrerne lærer nemlig grundlæggende det samme, som både Det Gamle Testamente og Det Nye Testamente: At Gud er en Gud, som kommer til os.

At Gud kommer til os er et af de vigtigste karaktertræk ved Gud. Ofte tænker vi, at det er os der skal komme til ham med vores liv, at vi skal komme i kirke, at vi skal præstere en stærk tro, som Gud godtager.

Og jo, det er godt og vigtigt, at vi tager imod Guds invitation og kommer til ham. Men grundlæggende er det Gud, som kommer til os. Han kom til os i sin søn, Jesus Kristus, som kom til jord, levede, døde og opstod. I dag kommer han til os i Bibelens ord, som ikke beviser noget, men dog åbner vores sind for en virkelighedsforståelse, hvor vi har noget at betyde, hvor døde opstår, og hvor Gud ved bedre end os.

Gud kommer til os i nadveren, når vi knæler sammen, høj og lav, glad og trist, ung og gammel, rig og fattig og forenes af, at vi indtager den samme Kristus, som kommer til os i brødet og vinen. Og sidst, men ikke mindst: Han kommer til os i hverdagen. Der, hvor vi vandrer med tunge eller lette skridt, alene eller i dybt fællesskab med andre mennesker. Der er Kristus ved vores side. Måske viser han sig nogle gange og tager skikkelse i et venligt medmenneske, som vi får lov at vandre med et par timer. Andre gange er han usynligt til stede. Men altid lyttende, altid klar til at høre, hvad vi har på hjerte, altid klar til tage imod både vores tak og vores tvivl.

Og hør, lyt godt efter. Måske kan vi også høre hans ånd hviskende i vores indre eller i salmerne eller en stille dag i skoven. Til tider en kærlig opmuntrende stemme, til andre tider en lidt mere undrende stemme, som ikke forstår, hvorfor vi dog leder så mange steder efter mening, accept og ja, Gud, når han for altid har åbenbaret sig i sin søn, nemlig Jesus Kristus, som på jorden efterlod sig en tom grav, forvandlede menneskeliv, en solid forståelse af Det Gamle Testamente og en stædig påstand om, at han kommer til os ved sin Ånd og er ved vores side, når vi mindst venter det og mest har brug for det.

Det er påskens budskab, som vi kan tage med os ud i hverdagen: At Gud er kommet til jord i sin søn, som døde og opstod, og at han kommer til os, der hvor vi er.